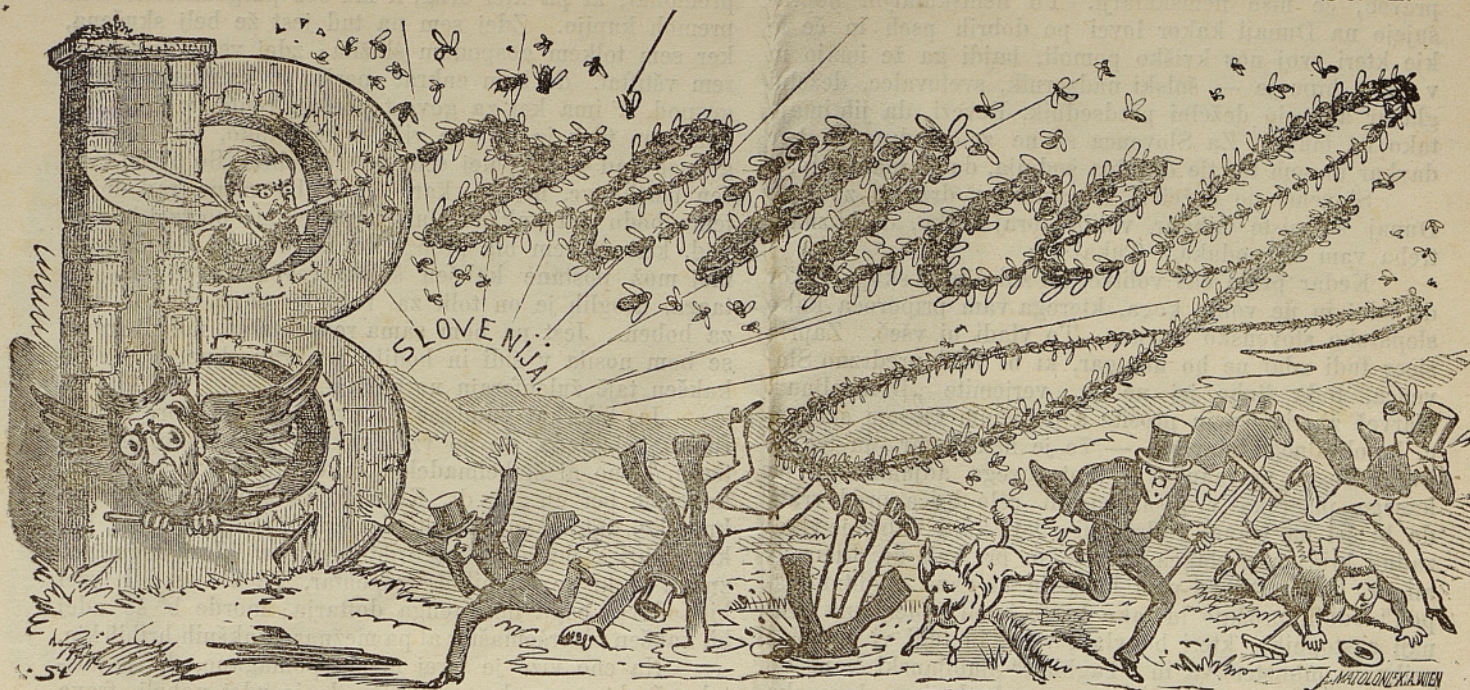

Izhaja po
dvakrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere
in ne konfiscira policija.

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Velja celo leto 3 gl.,
pol leta 1 gl. 50 kr. in četrť
leta 80 kr.
za vsacega brez ozira.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Nov volilen red — za novo leto 1873.

Letošnja zima je nenavadno gorka, toraj tudi Slovincem ni mraz. Slovincem pa mora biti mraz, kajti mraz ni prijeten občutek. Prijetnega se pa Slovincu nič ne privoščiti in ker narava ne skrbi za neprijetno jim vreme, se mora skrbeti za-nj v viših krogih. Iz viših krogov že davno ni nič dobrega prišlo za Slovence, tam mu je obnebje temno, iz črnih oblakov mu švigajo Piskri, Auerspergi, Zimi, Matijčki in še enaka toča mu pobija po političnem polji.

Iz vsega tega se vidi, da mora pasti tudi sneg. In ta sneg že pada, nov volilen red za državni zbor že visi nad Slovenci. Dozdaj je bilo po Kranjskem za dunajsko ustavoverno ministerstvo jako neugodno vreme, pridelalo je le enega ustavaškega poslanca za državni zbor, vsi drugi bili so narodni ali po domače, ministerstvu „za nič“. Toraj je naravno, da ministerstvo poskusi poslanca za državni zbor naravnost na kmetih, po mestih in trgih nabirati, kajti iz deželnega zbora kranjskega za ministerstvo ni bilo moke, iz ktere bi se bili dali peči njemu okusni „kifeleci“.

Vendar ministerstvo ni hotelo samovoljno in po svoji glavi prestiti štrene za Slovence, marveč poklicalo je k posvetovanji na Dunaj narodne in spoštovane može, kakor je Dežman s svojimi grabljami, vitežki Kaltenegger itd., za kterimi je gotovo vsa kranjska dežela, posebno, kedar teko. Ni dvomiti, da so ti može, ktere ves narod spoštuje ter jih pozna kakor slabe groše, dali ministerstvu le tak svēt, ki je Slovincem koristen, kajti ti

može dobro vedó, kako daleč je na Dunaj in kako nerad gré slovensk poslanec na dolgo pot. Toraj bi radi ustregli Slovincem s tem, da bi jim prihranili to težavno pot ter sami hodili namestu njih tje, kjer imajo pri jako dobri plači prebito malo opraviti, toraj jim mnogo časa ostaja. Vrh tega previdijo, da imajo Slovenci pičlo število vrlih mož, kteri so jim doma bolj potrebni, kakor na Dunaji, kjer bi v zbornici brez dela sedeli. Vendar je ljudstvo tako slepo, da voli vselej le svoje ljudi na Dunaj, kteri potem ne gredo tje, namesto nemškutarjev, kteri bi šli na vso moč radi.

Z ozirom na to, da so slovenski poslanci tudi letos sklenili, da ne gredo na Dunaj, ker jim je doma bolj gorko, poslalo jim bo ministerstvo sneg, ki se že pripravlja. Ta sneg je novi volilni red. Ko ta pade in zopet skopni, zrastle bo na Kranjskem namesto šest — devet poslancev in med temi, če bo po vladni volji, čvetero nemškutarjev. Veliko posestvo, ktero je imelo do zdaj enega poslanca, dobi dva, naj ju vzame, kjer hoče. Naj bolje bo, ako si zbere dva, ki v navadnem letu 365, v prestopnem 366 dni in vsak dan 24 ur pohajkovata ali pa kaka „lačenbergarja“. Če ne vedó za take ljudi, naj se oglasijo pri „Brenceljnu.“

Mesto ljubljansko ali prav za prav c. k. uradniki in Janez-Klobasarji bodo volili s trgovsko zbornico skupno enega poslanca. Ker je dosti c. k. uradnikov in Janez-Klobasarjev v Ljubljani, bo gotovo kak Dežman romal na Dunaj. Le kmetje dobe namesto treh samo

štiri poslance. Za kmeta je vse dobro. Saj so še štirje preveč, če niso nemškutarji. Po nemškutarjih poprašujejo na Dunaji kakor lovci po dobrih pseih in če le kje kateri svoj nos kviško pomoli, hajdi ga že imajo in v istem hipu je — šolski nadzornik, svetovalec, deželni glavar ali celó deželni predsednik. Reveži, da jih imajo tako na muhi! Za Slovence se ne zmeni drug, kakor davkar in sem ter tje deželna sodnija, da ga malo pripré.

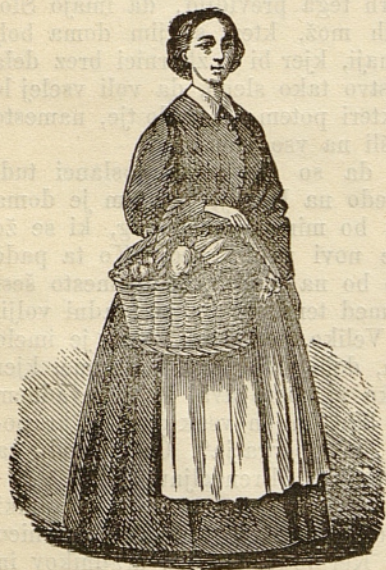
Slovenci po deželi! Naravnost v državni zbor na Dunaj še niste nikdar volili, toraj težko, da bi znali, treba vam bo poduka. Tukaj je:

Kedar pride čas volitve, ne zbirajte se skup, kakor do zdaj in ne volite koga, ktereга vam priporoča kako sleparsko slovensko društvo. To vladi ni všeč. Zaprla sicer tudi zdaj ne bo nikogar, ki bi volil predrzno Slovence, toda ljubo jej ne bo, verjemite „Brenceljnu“. Marveč zberite se in prosite s ponižnim glasom svojega c. k. okrajnega glavarja — če je nemškutar, in teh se hvala Bogu, ne manjka —, njegovega adjunkta ali pa kacega pisarčka v pisarnici ali celó briča pred vrati, da bi šel na Dunaj v državni zbor, kajti ljubši je vladi zadnji brič za poslanca, kakor n. pr. kak dr. Bleiweis ali dr. Costa. Ni se vam bati, da bi vam „žlahtni gospod“ odbili prošnjo in tako boste imeli potem na Dunaji zastopnika, kateri bo vladi všeč, in tudi vi se boste prikupili ministerstvu in „Tagblatt“ ljubljanski vam bo hvalo pel ter vsemu svetu oznanoval, da ima slovenska zemlja jako omikano ljudstvo, ki ni več zakovano v spone duhovščine in narodnih sleparjev, ki spozna, da je le nemškutar in brič tisti, ki ga more osrečiti.

Tako storite, tako hoče ministerstvo, boste videli, da ne bo slabo za vaše poslance. Posebno če imaste kacega Pajka kje, volite ga poslanca na Dunaj; boste vsaj toliko časa brez strahu, dokler bo na Dunaji sedel in ga ne bo domá. „Brencelj“ vam še ni nikoli slabo svetoval, da bi bili njega vselej ubogali in volili po njemu vam priporočene ponujalce, sedeli bi iz slovenskih dežel samo zagrizeni nemčurji v državnem zboru in novega volilnega reda bi ne bilo treba. Ker ste pa bolj poslušali druge, dobili ste ga in prav se vam godi.

Kdor ne uboga, ga tepe nov volilen red.

Rešpehtarjova kuharica.

„Purgelmeistrov sin more bit ta perv premohar v šol“, to sem slišala, k' sem bla še doma. In zakaj je mogel bit ta perv premohar? Zato k' je purgelmeister šomaštra en par krat h kosil povabil in k' se je šomašter s purgelmeistrovim konjem zastonj v mest vozil, potlej je pa dobil pred Božičem še koline od purgelmeistroke. Purgelmeistrov sin je bil pa ta naj bolj neveden fant v cel šol, pa je bil ta perv, posebno polej, k' je še šomašter purgelmeistrovo hči vzel.

Tačas sem jest mislila, da se to godi le po váseh in med gmej foljkam, k' še ne vé, kaj se šika, in k' tud

ni dost ležeče nad tem, al je purgelmeistrov sin ta perv premohar, al pa kter drug, k' mu oče purgelmeister sami premoh kupijo. Zdej sem pa tud jest že belj skušena, ker sem tolkem gospodom služila; zdej vem, koko morem vštiftat, de bom enkrat peršla h kakšnem nobelj gospod, k' ima kej za govort per regirengi, v dinst. Če bom tam flisk in na vse viže nucna, toko, de me bo gospod rád imel, polej sem pa že dobra. Bo prišel kakšen pertlikovec, nej bo, kar oče, k' bo mene rád imel; temu bodo dal kakšno službo, potlej me bo vzel in gospod, ktermu sem bla preh toko nucna, bo skerbel, de moj mož postane kakšen šolski rešpehtar al pa kej taega, desgljeh je on tolk za rešpehterengo, kakor zaje za boben. Jest pa bom sama rešpehtarca, nobelj frava, se bom nosila v židi in hodila na kranceljne, k' jih bo kakšen tajč žulenferajn noranziral.

Ja, kdorkol dandans po svoj glav ne more naprej rukat, nej gleda, de bo vzel kakšno kamercofo, birtšofterco, hišno al štubelmadelco kakšnega gvavtnega moža, koker je per en glih dr. Kljunač, za ženo, potlej bo pa kmal kej, zato k' so tak cajti, de bertahi več premorejo, koker dobri cajhnesi al pa brihtna glava. Jest enga poznam, k' bi ne bil nikol rešpehtar, če b' ne bil vzel birtšofterce enga imenitenga doftarja; morde b' še zdej bil kakšen unteršomašter al pa mežnar v kakšnih hribih kje.

Na eno vižo je torej njemu pomagano, de je postal rešpehtar, na drugo pa nji, de je zdej nobelj frava rešpehtarca. Kdor si tedaj po lojtri učenosti zavolj mal možgan ne upa splezati visok, nej se prime za kakšen bertah, de ga bo gor potegnil. Pri vsem tem pa, kolker jest morem zastopit, je dežela in naš foljk le na profit, če dobi take ldi za rešpehtarje, k' so jih tisti bertahi kviško zlekli, ktere so imenitni doftarji al pa gvavtni prefelkarji kpili. Le toko naprej, bomo saj tud me ženske kej giltale, de nam bodo tak gospodje hofiral, k' bi rad kej postal, pa nimajo pravga ferštamenta in tavglenge. Zdej saj vem, de smo me kuharce, kršence, birtšofterce in kamerjungferce, če smo per kakšnem gvavtnem iblajtarji v gnamne partije.

Jest glih nisem te majenge, de je to prav, pa vendar je mogoče, da bom jest še kdej rešpehtarca, če bom per našem laneprezident v gnad in polej kakšengo Janeza vzamem, ki bo skoz mene postal rešpehtar.

Ja, na svet se zdej čudne reči godé, če bo šlo toko naprej, je to en cahen, da bo kmal soden dan. Bog nas vari!

Pri ministru nauka.

Minster. Kaj bi radi, mož?

Slovenec. Prišel sem prosit, da bi se mi dovolila narodna šola, kjer se uči v maternem jeziku. Glejte, gospod, po vsem svetu, nā Francoskem, Španjskem, Angleškem, Laškem, povsod se podučuje v maternem jeziku, le pri nas se nam nastavljajo povsod nemčurski šolski nadzorniki, ktere naš materni jezik skli.

Minster. Vi ste toraj Slovenec?

Slovenec. Jaz še, a moji otroci —

Minster. Dobro! Ker poznate svet, kakor je videti iz Vašega govora, bote tudi vedeli, da se v nobeni onih dežel, o kterih ste govorili, ne uči v slovenskem jeziku.

Slovenec. Res da ne —

Minster. Vidite? Zakaj bi Vi morali kaj posebnega imeti? Kedar bo, zapomnite si to! — po Francoskem, Laškem, Angleškem, Španjskem vpeljan slovenski jezik v šole, takrat bo tudi pri Vas. Razumite? Na nadlegujte me dalje!

Krišpin Krišpovič.

Ampak ta Napoleon je izgled vsim visokim in mogočnim, ki, dokler živijo, prekucnejo vse po svetu, tako da najdaljna, najbolj skrita koča za-nje vé, čuti, da živijo. Ta Napoleon je živeč zakuril večkrat tako, da je bilo po vsem svetu vroče, da je marsikje kipelo. Kar se tiče nas, kolikor nas je avstrijski vladi podložnih, je dal na Laškem našim generalom lepo priložnost, da bi bili zmagali in se s slave vencom vrnili v veselo domovino, kar pa niso storili, zakaj ne, to sami najbolje vedo.

Ta Napoleon, čegar truplo zdaj že v zemlji zmrzuje, med tem, ko naše izvrstno ministerstvo še moško na prestolu sedi, je bil, kakor bo vsakemu bolj ali manj znano, cesar tistim Francozom, kateri so ga odstavili, ko je pri Sedanu vsled svojega poguma zašel med Pruse, kateri so ga tako radi imeli, da so ga kar obdržali. Po diplomatično-artistični poti in zarad tega, ker ladja vrh vode plava, je potem prišel na Angleško, in ker ni dobil službe cesarja niti tam, niti doma na Francoskem, se je podal začasno v pokoj in bil človeštvu toliko koristen, kolikor n. pr. vsak penzionist, ki po dnevi v blagor domovine in plačujoče ga države postopa smodke pušič po drevedih, po noči pa za svojega cesarja — spi, le s tem razločkom, da je to ponočno Napoleonovo spanje koristno nekdanjemu cesarju francoskemu, med tem ko spanje naših penzionistov cesarju nič več ne koristi; ko bi bili prej, dokler niso bili v pokoju, spali, bi bilo morda marsikaj bolje.

Na vsak način pa je res, da je Napoleon umrl in sicer po tisti navadni poti, po kateri umrje vsak, komurkoli se naredi kamen v mehurji. Ta mož ali ne-mož je bil že veliko skusil, le smrti dozdej še ne; in nadjati se je, da je tudi več ne bo poskusil, ker vsak, kdorkoli in kakošnega stanu koli pride smrti v kremplje, umrje, toraj o tem za vsacega človeka tako pomenljivem trenutku in dogodku nikomur nič natančnejega znano ni.

Vendar-le je ta Napoleon kolikor v življenji, toliko s svojo smrtjo ljudi, kar jih je vladnih in nevladnih, prav lepo za nos vodil, kajti vse je mislilo, da bo ta rogovilež drugače umrl, Francozi so celó mislili, da ga bo živega vrag vzel, in mu to tudi želeli. Iz tega se vidi, kako se tudi unkraj sveta želje narodov zlobno prezirajo, ker vrag ni uslišal želje francoskega naroda, namreč ni prišel sam po-nj, ampak poslal smrt, prav po stari birokratični navadi, kakor n. pr. po kacega be-rača. Na ta način gre tudi unkraj sveta še vse po starem kopitu, toraj se mi zdi neumno, da Slovenci kaj novega zahtevajo, kár pa vendar nikdar in nikakorkoli ne brani, da si vsak brez ozira na vero in narodnost zdaj po novem letu pri lepi priliki naroči tega „Bren-celjna“, kedar in za kolikor časa koli se mu poljubiti izvoli.

Kaj je že dandanes važno po časniki.

Nekje v kakem kotu umrje kak penzionist, ktere-ga je država njegove žive dni redila zato, ker jej je ne-mara dosti slabo služil. Ko se je tega naveličal, šel je v pokoj z vso plačo in v tem prijetnem stanu nemšku-

taril in ves ljub dan brez dela pohajkoval. Njegovo smrt naznani potem kak nemšk častnik blizo tako-le: „Danes je zgubila naša država občno spoštovanega c. k. vladnega svetovaleca v pokoji, gospoda B., kateri je bil zavoljo svoje ustavovernosti mnogo čislán tudi zunaj mej naše dežele. Vreden je, da vse cesarstvo po njem žaluje“. Kaj pa še! Čuda, da nemški list ne piše: „Gospod B., vpokojeni c. k. vladni svetovalec, je zavoljo svoje ustavoljubnosti slovil ne le po Avstriji, ampak še bolj po Turčiji, Spanjskem, Kitajskem, da, celó pri divjakih po otokih vélikega morja. V Avstraliji bo žalovala vsa dežela po njem. Tako časti svet moža, kateri je šel vedno z ustavoverno stranko in se skrbno ogibal narodnih sleparij“.

V kake zadrege vtegne priti človek po časniki.

Gospod L., priprost in priden človek s primerno službico, se zaroči z gospodično, ktera se prilega njegovemu srcu. Časnikarski lovec, ki služi od vrste po tri solde, zvé to novico, jo spiše in nese vredništvu političnega časnika, ki jo sprejme, in gosp. L. bere s strmečimi očmi drugi dan v časniku sledečo novico:

„Gospod L., uradnik nekega znanega privatnega društva, našim bralcem znan, ker je enkrat pri „besedi“ neko gospodično na oder pripeljal in se prav elegantno priklonil, se bo poročil te dni z gospodično A. Mi mu želimo tem bolj srečo, ker je njegova nevesta ne le lepa in mlada, timveč tudi premožna.“

A ne le gospod L. bere to novico, timveč tudi njegova žlahta, ktera je bolj ali manj revna. Vsled tega dobi gosp. L. iz vseh krajev pisma, voščila od žlahtnikov, vsak, čegar ded je bil z dedom L. le v deseti vrsti v žlahti, se tega spomni, bliže bivajoči se mu predstavijo osebno in mu žele srečo. Konec vsacega vošila, pismenega ali ustmenega, pa je ta, da se vsak vošilec, ker je ženinove žlahte, nadja, da ga bo žlahtnik ženin zdaj, ko bo tako terno zadel, izdatno podpiral ter mu za zdaj kahih par sto goldinarjev saj posodil, če že ne tako dal.

Srečni ženin nima nikjer miru. Iz pisarnice ga kliče vsako minuto kak proseč žlahtnik, v gostilnici, kamor zahaja, ga čaka cela četa takih nadlegovalcev, pismonoša mu prinaša pisem, deloma neplačanih, da bi porabil ves dan, ako bi jih hotel prebirati itd. V začetku je še nesrečni L. bolj priljuden, tu pa tam komu kaj obljubi, a kmalu mu poide potrpežljivost in konec teh homatij je, da se razpre z vso svojo žlahto, ktera ga potem dobro opravlja, tako da je po vsem svojim rojstnem kraju neusmiljeno razkričan. Ubogi L. bi bil potem vesel, da bi bil dobil svojo nevesto, kajti nevesta je dobila od vsih krajev od ženinove žlahte pisem na kupe, v katerih so se jej odkrivali resnične in izmišljene pregrehe iz mladosti njenega ženina in ker je bila nekoliko občutljiva, prejme L. nekega jutra pismice, v katerem se mu nevesta odpove.

Tako je bil L. prišel ob ljubljeno nevesto, ktera je v naglosti družega vzela, in bereče občinstvo tudi ni imelo nič od te neslane novice v političnem listu. Prav rado bi jo bilo „šenkalo“ pisatelju. Tudi nesrečni ženin bi mu bil dal prav rad one solde, ktere je dobil za pisane vrste, ko bi jih bil namesto v časnik — kam drugam nesel.

Iz te dogodbe sledi, da ni vse za politične časnike in da včasih tudi po neportebnem marsikaj slabega store.

Ustavoverski okus.

(21. decembra 1872.)

Ciganka. Glejte no, to je čudno! Po vsi Avstriji se nihče ne spominja mojega rojstnega dne, le ti-le pivci tu mi napijajo in me kličejo med-se. Čudni ljudje, ki še za stare grbaste babe marajo.

„Brencelj“ (svoji spremljevalki). Nič ne maraj, Micka! Ljudje, ki imajo staro babo rajši, kakor mladega dekleta, niso pri zdravi pameti. Ti imaš boljše častitelje.

Znamenje časa.

Ljubljanski mestni odbor je skenil, protestantovski šoli ljubljanski darovati 50 gld.

V isti seji pa je odbil prošnjo učiteljev kršanskega nauka v ljubljanski mestni šoli za poboljšek ali odškodnino, ker učijo več ur, kakor bi morali.

„Brencelj“ temu nič ne pristavi.

Blagodušnost.

Slovenski državni poslanci so darovali svoje dihte, ktere bi imeli, ako bi bili šli na Dunaj, za potrebe slavnega konšt. društva ljubljanskega. Zdaj jim vsaj „Tagblatt“ ne bo več zabavljaj.

Važna novica.

Graška „Tagespost“ in po nji „Laibacherica“ ste prinesli vsemu svetu važno novico, da se je dr. Leitmayer, zdaj deželne sodnije svetovalec v Novem mestu in znani prijatelj „Brencelju“, zaročil. Vsled te strašne novice ljubljanskega vladnega lista je bila vsa Ljubljana več dni na nogah, vse je govorilo o tej za avstrijsko državo jako važni dogodbi. Ljubljanska „teta“ včasih tudi kaj važnega čenča. Kedar bo kak ustavoverec ali birokrat „kaj majhnega“ dobil, bodo gotovo na Gradu streljali.

V Olimpu.

Sv. Peter. Kdo trka na vrata?

Napoleon. Jaz, Napoleon III., nekdanji cesar frਾਂcoski. Ali bo še kaj prostora za-me?

Sv. Peter. Mi je prav žal. Vsi prostori so zasedeni po vojaki, kteri so padli v vojskah, ktere si ti zakrivil.

Ponižno vprašanje.

Kaj mislite, gospod Luka Svetec, koliko so vredni tisti glasovi, katere boste Vi pri novi volitvi za deželni zbor dobili? Ali ste zavarovali svoje poslanstvo pri kaki narodni ali tuji banki? Kaj mislite, koliko bi Vam dal žid za Vaše glasove? Ali naj Vas že zdaj vpišem med svoje kandidate, katerih pri volitvah ne morem nikakor spečati?

„Brencelj“,

barantač z neródnimi kandidati za poslanstvo.

Rešitev skakalnice za gospoda Ahčina v predzadnji številki.

Če boste v teh vrstah našli kaj razžaljivega za svoje svetnike Auersperga, Kalteneggerja, Piskra in Valuškovga Matička, potem naj Vas pa, pri Risterjevi kroti! precej tisti vzame, ki koce žeha.

Gospodu Petru Kozlerju.

Ali je res, da ste takrat, ko se je glasovalo zaradi adrese, imeli grižo?

Nekdo, katerega skrbi Vaše zdravje.

Nova knjiga.

Gospod Kromar, znani mlatič v kranjskem deželnem zboru, je spisal in misli izdati novo knjigo pod naslovom:

Parlamentarna šega,

v kateri dobi vsak poslanec poduk, kako se mu je spodobno obnašati v deželnem zboru. Pridjana bo tej precej obširni knjigi zbirka najpripravnejših cepcev, stolov s trdnimi nogami, kolov itd. v podobah. Po vedenji gospoda poslanca Kromarja v zadnjem zborovanju se od te knjige mnogo pričakuje.

Nov pregovor za slovenske odpadnike.

Povej mi, s kom glasuješ, in jaz ti bom povedal, kaj si.

Naznanilo.

Nekaj plašcev narodnosti, pod katere se je skrivalo nekaj kranjskih deželnih poslancev, se je odvrгло v zadnjem zborovanju. Kdor jih želi obleči, naj se oglasi pri

„Brenceljnu“.

Zdaj je jasno!

Dolgo časa že smo ugibali, kaj je znašel gospod V. C. Supan, da je postal predsednik kupčijske zbornice in deželni poslanec, a uganiti nismo mogli, ker nam mož ni dal nikdar nikakoršnega povoda, in že smo jeli misliti, da je tak, kakoršnega se kaže svetu.

Pa glejte, kaj se zgodi! Gospod V. C. se splaši

naad adreso, pobegne iz deželnega zbora in razjasni v „Laibacherici“ strmečemu svetu, da je on tisti, ki je znašel direktne (neposredne) volitve v državni zbor, kajti davno že, predno je minister Auersperg nanje mislil, so že z gospodom V. C. hodile od postaje do postaje. Ker je gosp. V. C. strašen prijatelj ministrov, ni dvomljivo, da ga je le on pripeljal do misli na direktne volitve; morda sta se pri maselčku dogovorila o tej za cesarstvo tako važni stvari. Da bi ne bilo gospoda V. C., Bog ve, ali bi se bil minister kdaj zmisllil kaj takega!

In tega moža Slovenci ne volijo v državni zbor! Ni to očitna krivica, kaj?

Misli,

ki so se vsilile človeku, kateri je opazoval letošnji kranjski deželni zbor.

Nek poslanec ni hotel glasovati za odsekov predlog, da se ljubljanskega mesta volitev ne potrdi, zaradi tega, ker je stanoval pri nekem gospodu, kateri je Kalteneggerjev prijatelj.

Drug ni hotel glasovati za adreso, ker ima z nekim glasovitim nemškutarjem žago v društvu.

Tretji ne glasuje iz tega vzroka, ker se njegovi družbi ne privoli lep znesek iz deželnega zaklada in ker ga ne volijo v državni zbor, kjer za poslance padajo lepe drobtine od ministerske mize, katere bi rad pobiral.

Lepe reči!

Če bo šlo tako dalje, utegnemo doživeti še prav zanimive reči. N. pr.:

Gospod A. ne bo glasoval s Slovenci iz hvaležnosti do nekega nemškutarja, pri katerem je na ulici smodko prižgal.

Gospod B. bo potegnil z nemškutarji, ker se mu je Dežman, srečavši ga, na cesti odkril.

Gospod C. bo šel iz dvorane med glasovanjem, ker sta pred nekoliko leti enkrat z nemškutarskem poslancem v krčmi pri isti mizi sedela.

Gospod D. bo glasoval z nemškutarji, ker mu je gospod Kromar včeraj dal „enkrat šnjofati.“

Gospod E. bo govoril zoper predlog slovenske stranke, ker mu doktor Bleiweis, nagovorivši ga, ni rekel: „Visokočastiti gospod“, timveč le: „gospod“.

Gospod F. se bo ločil od slovenske stranke, ker ga je lansko leto nemškutarsk poslanec k obedu povabil.

In tako dalje.

Potlej pač lahko Dežman pravi, da so slovenski poslanci po ceni.

Kako je krmežljava Mina Šnoflja „za Zidom“ v loteriji zadela.

Sanjalo se ji je od Dežmana. V sanjskih bukvah pa dosihmal še ni bilo Dežmana in ne številke njegove. Babenca, zvita kot kozji rog, si pa koj pomaga in preračuni tako-le: Hudič je odpadnik, Dežman tudi; — hudič ima številko 90, — Dežman pa vendar ni hudič, — torej moram vzeti eno številko manj, t. j. 89. — Grablje imajo št. 66., proklete grablje pa morajo imeti eno višej, torej 67. Stavila je, in bila je „amba“; tri tedne za tobak. — Zdaj pa naj mi kdo še zabavlja čez Dežmana! — Saj še v sanjah ljudem koristi!

Pozor prijatelji!

Tista zver, katero so bili zaprli na Žabjek, da je dvoje mesecev premišljevala, kam pride včasih tisti, ki gloda nemškutarskega pesa, je zopet izpuščena in razsaja vnovič, kakor da bi je na Žabjeku ne bili prav nič vkrotili. Taka zver pa v sedajni dobi svobode in prostosti ne sme nikakor prosta hoditi po sveti, to je tako jasno, kakor vest nemškutarskih porotnikov, ki so spoznali, da je ta zver vendar-le že predivja.

Ker jo je pa slavna ljubljanska deželna sodnija vkljub temu že čez dva meseca izpustila iz varne hišice, treba bo, da se na drugačen način zopet priklene. Slavna sodnija dozda še nima pravega vzroka, da bi to storila, toraj se raztegne dolžnost do Vas, ki veste, kako nevarna je ta zver, da jo priklenete.

Priklene se pa ta zver lahko za celo leto, za pol in za četrť leta, da se jej le plača hrana, ktere potrebuje med tem. Da bo pa vsak že naprej vedel, koliko ta zver, ki se po domače „**Brencelj**“ imenuje, potrebuje, podá se Vam ta proračun:

Za celo leto prikljenjen potrebuje „Brencelj“ 3 gld. — kr.

Za pol leta prikljenjen potrebuje le . . . 1 „ 50 „

Za četrť leta prikljenjen celó le . . . — „ 80 „

Iz tega vidite, da se je ta zver na Žabjeku navadila postiti se, ker je s tako malim zadovoljna.

Kako nevarna je omenjena zver, se lahko vidi iz tega, da jo je slavna c. k. policija v štirih letih že trikrat vjela in slavna c. k. deželna sodnija s pomočjo vestnih porotnikov v tretjem letu njene starosti za dva meseca zaprla. Ktera druga žival se mora bahati, da je v štirih letih svoje starosti že toliko doživela?

Zdaj, ko stopi v peto leto svoje starosti ali svojega razsajanja, zdaj, ko si je brusila na Žabjeku dva meseca zelo, bo gotovo še bolj razposajena, toraj še bolj nevarna. Kdor si je ne priklene, naj se trese, bo že videl, kaj „Brencelj“ zna.

Tecite toraj vsi, ki ste imeli zver do zdaj prikljenjeno, pa tudi tisti, ki je dozda še niste priklenili, k bližnji pošti ali pa v njen brlog, da se zavarujete; kajti kdor prepozno pride, dobi gole kosti. Priklene si ga lahko vsak, ne gleda se ne na osebo, ne na starost in ne na spol.

Kdor je bil pa tako pederzen, da je imel to zver že celo leto prikljenjeno in jej ni dal doslej še nič jesti, gorje mu! „Brencelj“ se je navadil postiti, a popolnoma brez jesti ne more biti. Podvizajte se, Vi zanikrneži, da mu pošljete kmalu dolžno hrano, če ne, boste videli, kaj bo.

Precej po novem letu bo skuhal „Brencelj“ jako „žmahtno“ jed, kakoršne se je navadil kuhati na Žabjeku, namreč:

„Ričet iz Žabjeka“.

Pristavljena k ognju je ta jed že, da le zavré, pa bo dobra, potem jo bo vsak dobil za **30 kr.** Ker je v nji skuhana Risterjeva pasja krota, bo gotovo jako mastna.

Kdor jo želi pokusiti, naj priloži naročnini 30 kr. in dobil jo bo po pošti. Zabeljena bo z blizo 30. novimi, jako smešnimi podobami.

Denar se pošilja najlaglje in najcenejše po poštnih nakaznicah (Postanweisungen).

Podvizajte se toraj, da si ga vsak kmalu priklene, kajti kdor tega ne stori, se bo kesal, a prepozno bo.